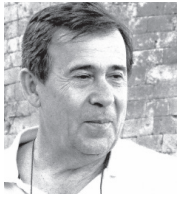

Αναδιφώντας το χθες 74 Το Ρέθυμνο του τρόμου

Ιστορική πραγματικότητα και αστικοί μύθοι (III)

■ Του ΧΑΡΗ ΣΤΡΑΤΙΑΔΑΚΗ*

Συνεχίζουμε και σήμερα με το θέμα των δύσκολων ιστορικών στιγμών του Ρεθύμνου, με την μέθοδο της ιστορικής περιήγησης-ξενάγησης. Την έχουμε πραγματοποιήσει δύο φορές μέχρι σήμερα, με εκατοντάδες συμπεριπατητές, στους τόπους ακριβώς που τα γεγονότα διαδραματίστηκαν. Τα γεγονότα είχαμε περιλάβει στο εξαντλημένο σήμερα βιβλίο «Το Ρέθυμνο του τρόμου. Ιστορική πραγματικότητα και αστικοί μύθοι», που κυκλοφόρησε πέρσι από τις Εκδόσεις Γραφοτεχνική σε επιμέλεια της Αγγλικής Βλαχοπούλου. Στις «Αναδιφήσεις» μας έχουμε

με δει μέχρι στιγμής τις μεγάλες πυρκαγιές και εμπρησμούς της πόλης, τα νεκροταφεία της, τον χώρο αιχμαλωσίας των 3.000 αιχμαλώτων συμμάχων στρατιωτών μετά τη Μάχη της Κρήτης, την Ortskommandantur, το ναυάγιο της Φαλκονέρας, την πτώση του αεροπλάνου στην Κερατέα, τον φόβο της μείωσης της διαγωγής στο σχολείο, τον τρόπο που σκορπούσαν οι καπουτζίδες φύλακες αλλά και τα βιολογικά μυστήρια των επιδημιών της ευλογιάς. Είδαμε επίσης τους φόβους που σκορπούσε η κυρία Χρυσή, σε ανδρικό και γυναικείο φύλο, τους ισοπεδωτικούς και αναίτιους βομβαρδισμούς του 1941, τον τρόπο των εμφυλιοπολεμικών εν ψυχρώ εκτελέσεων, τον θρήνο για τον χαμό του μικρού Στέλιου Κατσαντώνη, τον καρφωμένο στο αλεξικέραυνο καναπέ, τα Ρεθιμινοπούλα που άφησαν τα κόκαλα τους στην Αλβανία το 1940-41 και το κούρσο του Χαϊρεντίν Μπαρμπάροσα.

Επιζώντες δεν αναφέρθηκαν. Το κτήριο στα δυτικά εκείνου που σήμερα στεγάζει τη Δημοτική Φιλαρμονική, φιλοξενούσε το πρώτο πρακτορείο Ρεθύμνου της Ολυμπιακής Αεροπορίας. Από εδώ είχαν κόψει τα εισιτήρια τους οι επιβάτες της μοιραίας πτήσης ΟΑ954 της 8ης Δεκεμβρίου 1969. Το αεροσκάφος είχε απογειωθεί από τα Χανιά με καθυστέρηση 34 λεπτών, με σχετική άπνοια. Όμως, στην υπόλοιπη χώρα, ένα εκτεταμένο χαμηλό βαρομετρικό δημιούργησε έντονες καταιγίδες. Οι επιβάτες ήταν ενήριμοι για τις συνθήκες αυτές, γι' αυτό και μερικοί είχαν ακυρώσει τα εισιτήριά τους, οπότε οι θέσεις τους συμπληρώθηκαν από άλλους, που βρισκόνταν στη λίστα αναμονής. Το αεροπλάνο κατέπεσε στην Κερατέα Αττικής. Οι 85 επιβάτες και τα 5 μέλη του πληρώματός του ήρθαν να προστεθούν στους άλλους 278 άτυχους Κρήτες που, ακριβώς τρία χρόνια πριν, είχαν χάσει τη ζωή τους στο ναυάγιο της Φαλκονέρας.

Εγχειρίσεις χωρίς αναισθητικό και βασανισμοί μέχρι θανάτου. Στο κτήριο που σήμερα στεγάζει τη Δημοτική Φιλαρμονική, λειτουργούσε η κλινική την οποία είχε ιδρύσει, το 1928, ο γιατρός Μιχαήλ Μαρούλης. Υπήρξε πρότυπο για την εποχή του ίδρυμα, εφόσον, μεταξύ άλλων, στεγάζε τμήματα παιδιατρικής, βρεφοκομίας και ακτινοδιαγνωστικής. Στην Κατοχή, μετά τον βομβαρδισμό του Δημοτικού Νοσοκομείου, στεγάστηκε εδώ η παθολογική κλινική του και, στη συνέχεια, και η χειρουργική. Οι κατοχικές συνθήκες υπαγόρευαν πολλές φορές στους γιατρούς να προχωρούν σε χειρουργικές επεμβάσεις χωρίς αναισθητικό... Φωνές απόγνωσης, όμως, δεν ακουγόταν μόνο από εγχειριζόμενους ασθενείς. Ο ιδρυτής της κλινικής, Μιχαήλ Μαρούλης, υπήρξε αντιστασιακός που βασανίστηκε άγρια από την Γκεστάπο. Πέθανε με κλονισμένη υγεία λίγα χρόνια μετά την απελευθέρωση. Με τη διαθήκη του, ο γιατρός δώρισε στον Δήμο Ρεθύμνης την κλινική, προκειμένου να στεγαστεί εκεί δημοτικό γηροκομείο.

Η Kreiskommandantur πέρασε εδώ. Στη θέση της σημερινής πολυκατοικίας της οδού Χορτάτζη υπήρχε, μέχρι το έτος 1991, ένα από τα πρώτα κτήρια που ανεγέρθηκαν έξω από τα τείχη του Ρεθύμνου. Ήμεινε γνωστό από το όνομα του ιδιοκτήτη του, δικηγόρου Νικολάου Ανδρουλιδάκη, ο οποίος, την περίοδο της Κατοχής, υπήρξε σημαίνων αντιστασιακός. Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι ο ίδιος έμενε στο ισόγειο, ενώ οι δυνάμεις κατοχής είχαν χρησιμοποιήσει τον όροφο ως έδρα της Kreiskommandantur, της ανώτατης στρατιωτικής διοίκησης του νομού Ρεθύμνης. Ταυτόχρονα, εδώ υπαγόταν και στεγαζόταν το Γραφείο Εργασίας. Η ειρηνική συνύπαρξη με ναζιστές αξιωματικούς, όπως ο λοχαγός Μπλοκ, ο Χανς Τούρλορ και ο περιβόητος για τις υμώτητες του Λούης, διακόπηκε όταν υποψιάστηκαν τον ρόλο του, οπότε και τον εκτόπισαν στο στρατόπεδο Μαουτχάουζεν, απ' όπου ευτυχώς απηλύθη σώος το 1945.

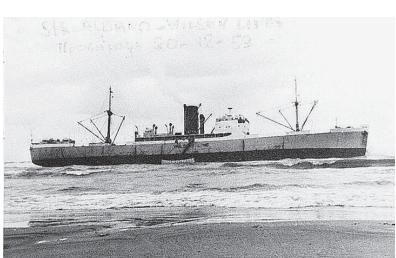

Καράβας, Αλεξομανώλης Φραγγιάς, Μαρκίδης, Μαρκανός Παπουτσιδάκης, Καπαϊδόνης κι ο παπάς ο Πρασάνος.

Η κατάληξη του συγκεκριμένου ήταν άσχημη, αφού οι αντάρτες τον πέταξαν από την ταράτσα του Ορφανοτροφείου (τότε Νοσοκομείο), το 1945. Μετά την απελευθέρωση, το σπίτι του επιτάχθηκε από τις Αγγλικές δυνάμεις Κατοχής και την Εθνική Οργάνωση Ρεθύμνου. Οπωσδήποτε ο αριθμός των δωσίλογων του Ρεθύμνου ήταν πολύ μεγαλύτερος των οκτώ αναφερόμενων στο στοιχείο, αφού, στα τέλη του 1945, ο δικηγόρος Μιχάλης Παπαδάκης παρέδωσε στον Ειδικό Επίτροπο του Δικαστηρίου Δωσίλογων Ρεθύμνης συνολικά 231 δικογραφίες.

Σώματα διαμελισμένα από τις νάρκες. Στην οδό Σοφοκλή Βενιζέλου και αγναντεύοντας από μακριά τη θάλασσα, θα θυμηθούμε ότι, μέχρι και τη δεκαετία του 1950, αυτή έφτανε πολλές δεκάδες μέτρα κοντούτερα μας, καταλήγοντας σε αμμουδιά, όπως και σήμερα. Η Προκυμμία έφτανε μέχρι περίπου την πλατεία του Αγνώστου Στρατιώτη και διακοπτόταν στη λεγόμενη Σκάρπα, όπως φαίνεται στη φωτογραφία από την περίοδο της Γερμανοκρατίας. Από το ύψος αυτό, και μέχρι την περιοχή Σταυρωμένων, οι κατοχικές αρχές ναρκοθετήσαν, τον Οκτώβριο του 1944, την αμμουδιά. Συμπτώσομενες, στη συνέχεια, στην περιοχή των Χανίων, δεν έκριναν σκόπιμο, ίσως και να μην πρόλαβαν, να αποναρκοθετήσουν τη ζώνη αυτή. Την επικίνδυνη επιχείρηση ανέλαβαν αρκετοί άποροι Ρεθιμιώτες, όμως, η αποσία σχεδίων των ναρκοθετών οδήγησε σε αλληλέγγυους διαμελισμούς. Πλέον λυπηρή περίπτωση ήταν εκείνη μιας βαπορόβαρκας, στην οποία μόνοταν επεξεργασία πυρομαχικών: από τα πέντε άτομα που επέβαιναν, επέζησε μόνο ο Βαγγέλης Βλαχάβας.

Πλανεύτρα θάλασσα I. Φθάνοντας στο σημερινό ξενοδοχείο Κύμα, φέρνουμε στο νου το ομώνυμο καφενείο του παρελθόντος και την άγκυρα του παραγκωμένου πλοίου, που το κομοίωσε (σήμερα, η άγκυρα βρίσκεται στην πλατεία του κτηρίου Δελφίνι). Το ναυάγιο είχε συμβεί τον χειμώνα του 1919, όταν ένα μεγάλο ιστιοφόρο εξώκειλε εξαιτίας ισχυρών βορειών ανέμων. Μετά την αφαίρεση του φορτίου από τον πλήρωμα, το σκάφος κορούντηκε από τη φτωχολογία της πόλης. Θυμόμαστε ακόμη, εδώ, μια ολόκληρη σειρά φρικιαστικών ναυαγίων, από την σαίτα πολλάκις της Βενετοκρατίας μέχρι το «Πανελλήνιον» της επανάστασης του 1866, το «Αφροδίτη» της εταιρείας Μακ Δούλα και Βάρβουρ και το «Αλεξάνδρα». Τελευταίο στη σειρά, αλλά ακόμα ζωντανό στη μνήμη των παλιότερων Ρεθιμιωτών, ήταν το πλοίο «Αλμπάνο», που κόλλησε στην άμμο το 1960 και χρειάστηκε δύο ρυμουλκά για να το απελευθερώσουν από το θανατηφόρο αγκάλιασμά της.

Πλανεύτρα θάλασσα II. Περπατώντας στην Προκυμμία Ελευθερίου Βενιζέλου, θυμόμαστε ότι, παλιότερα, η θάλασσα έφτανε ελάχιστα μέτρα μακριά από τα οικήματα. Τα ισόγεια των καταστημάτων διανοίγονταν από την ορμή της - πιο γνωστή, η περίπτωση της λαδοποθήκης του Χριστόφορου Χαμαράκη, οπότε πολλοί Ρεθιμιώτες δεν σταματούσαν να μαζεύουν λάδι με τους κουβάδες από την επιφάνειά της, όταν είχε πια ηρεμήσει. Θυμόμαστε, βέβαια, και τις χιλιάδες των Ρεθιμιωτών, αλλά και των επισκεπτών, που έχουν πνίγει στο θαλάσσιο μέτωπο της πόλης σε όλες τις ιστορικές περιόδους, είτε από απειροεπιστία, είτε από άγνοια του γεγονότος ότι το περιτρεχόν ισχυρά θαλάσσια ρεύματα. Κι ακόμα, εκατοντάδες πτώματα Γερμανών στρατιωτών ξεβρόσθηκαν εδώ τις μέρες διεξαγωγής της Μάχης της Κρήτης. Δεν ξεχνούμε όμως κι εκείνα των 5.500 Ιταλών αντιστρατιωτών και των 300 Κρητών Εβραίων, όπως και μερικών αντιστασιακών και ομήρων, που μεταφέρονταν αιχμάλωτοι με τα πλοία «Σίνφρα», «Ταναϊς» και «Πετρέλα», τα οποία βυθίστηκαν από συμμαχικά (δυστυχώς) υποβρύχια στο Κρητικό Πέλαγος.

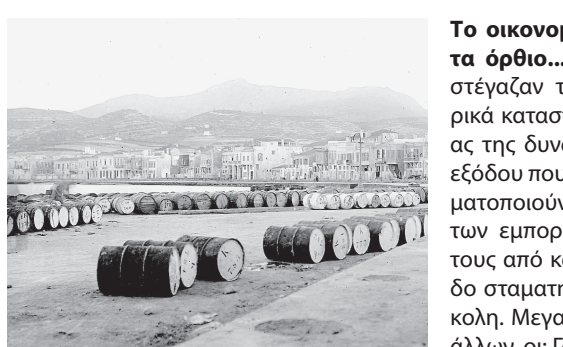
Νεκροί, συλληφθέντες, βασανισθέντες... Η πορεία μας συνεχίζεται μέσω των οδών Γραμβούσας και Αρκαδίας. Στο μέσον της τελευταίας και στο ύψος της συμβολής της με την οδό Μουσουρού, βρίσκεται το κτήριο από το οποίο ξεκίνησαν, ουσιαστικά, ο Εμφύλιος Πόλεμος στο Ρέθυμνο. Σ' αυτό το κτήριο στεγαζόταν, τότε, το ξενοδοχείο «Αχιλλέιον» του Ευάγγελου Ψυχάρη. Στις 5 Δεκεμβρίου του 1944, αντάρτες της Εθνικής Οργάνωσης Ρεθύμνης έκαναν μπλόκο στα δωμάτια όπου διέμεναν μέλη της Παγκρήτιας Επιτροπής του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου και του Παγκρήτιου Συμβουλίου της Ενιαίας Πανελλαδικής Οργάνωσης Νέων. Δεν συνέλαβαν τους παρευρισκόμενους, αλλά ερεύνησαν και πήραν τα αρχεία τους. Στη συνέχεια, τα πράγματα εκτραχύνθηκαν τόσο, ώστε, συνολικά στα Δεκεμβριανά και στα Γενναριανά, να σκοτωθούν 27 Ρεθιμιώτες, να βασανιστούν πολλοί άλλοι και να συλληφθούν και να ταλαιπωρηθούν περισσότεροι από 150.

Τα κακά νέα δεν αργούν να μαθευτούν. Οι πόλεις επικοινωνούσαν μεταξύ τους τηλεγραφικά μέσω υποθαλάσσιων καλωδίων της αγγλικής εταιρείας Eastern Telegraph Company, η οποία, από το 1871, είχε συνδέσει την Κρήτη με τη Ρόδο και τη Μικρά Ασία και, από το 1873, με την Αλεξάνδρεια, τα Επτάνησα και την Ιταλία. Τα καλώδια του Ρεθύμνου τονίζονταν έξω από κτήριο, το οποίο υφίσταται και σήμερα, στον Κουμπέ. Από εκεί, συνέχισαν εναερίως μέχρι το Αγγλικό Τηλεγραφείο, μέσα στο Ρέθυμνο, το οποίο στεγαζόταν στο Σερράι του Ιζέτ πασά, κτήριο που αγοράστηκε αργότερα από τον Βασίλειο Δρανδάκη και σήμερα κατοικείται από τον γιο του Γεώργιο. Από εδώ, λοιπόν, είχαν διαδοθεί στο Ρέθυμνο ειδήσεις, από τις πιο ευχάριστες μέχρι τις πιο φρικιαστικές, όπως η υποχώρηση μέχρι της Λαμίας των ελληνικών στρατιωτικών δυνάμεων στον Ελληνοτουρκικό Πόλεμο του 1897 και η κατάρρευση του μικρασιατικού μετώπου στις 13 Αυγούστου 1922.

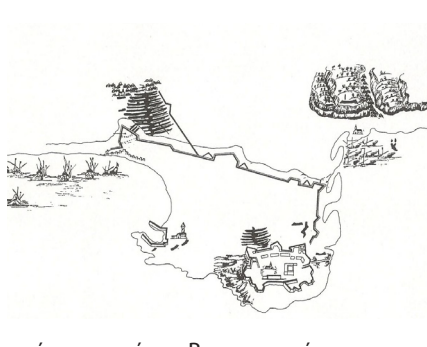
Ο ζόφος των Πεζοναυτών και του Γ' Ελληνικού Πολιτισμού. Στο μέσον της Προκυμίας, κάτω από το Παλιό Δημαρχείο, στο στενό της Χαλάστρας (σημερινή οδός Μελιδόνη), ζωντανεύει στη μνήμη μια από τις πλέον ζοφερές περιόδους της ελληνικής πολιτικής ιστορίας, που έμεινε γνωστή ως «Εποχή των Πεζοναυτών». Ήταν μετά τις εκλογές του 1920, όταν στο νησί είχαν σταλεί μεγάλες στρατιωτικές δυνάμεις, με σκοπό να συλλαμβάνουν τους ανυπότακτους και να τρομοκρατούν τους πολιτικούς αντιπάλους της κυβέρνησης -δηλαδή, τους οπαδούς του Ελευθερίου Βενιζέλου. Κάτω από το Δημαρχείο, στο οινόπνευματοποιείο-καφενείο του Σπανοδάκη, διεξήχθησαν τότε δυο εντυπωσιακές πράξεις αντίστασης, που αναπτέρωσαν το ηθικό των Ρεθιμιωτών ή τουλάχιστον όσων από αυτούς ήταν Βενιζελικοί. Ήταν σ' αυτό το ύψος της Προκυμίας, απέναντι από το Δημαρχείο, που πολύ αργότερα, τον Νοέμβριο του 1936, στήθηκε η αψίδα και η εξέδρα υποδοχής του Εμπνευστή του Γ' ελληνικού πολιτισμού, δικτάτορα Ιωάννη Μεταξά. Η συμμετοχή των Ρεθιμιωτών ήταν, βέβαια, πάνδημη, αφού, ουσιαστικά, ήταν παραπάνω κι από υποχρεωτική!

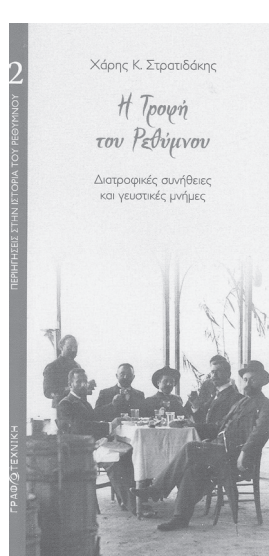
Το οικονομικό κρη δεν άφησε τίποτα όρθιο... Τα κτήρια της Προκυμίας στεγάσαν τα παραδοσιακά μεγαλεμπορικά καταστήματα του Ρεθύμνου, εξαιτίας της δυνατότητας διπλής εισόδου και εξόδου που προσέφεραν. Από εδώ πραγματοποιούνταν οι φοροεκφορτώσεις των εμπορευμάτων, αφού η μεταφορά τους από και προς το λιμάνι και τα αρόδο σταματημένα πλοία ήταν σχετικά εύκολη. Μεγαλέμποροι διετέλεσαν, μεταξύ άλλων, οι: Γαγάνηδες, Δετοράκις Ι., Δρανδάκης Ν., Ζακιάκης Κ., Ζαχαριουδάκης Κ., Καλογενης Ν., Καούνης Ε., Κουτουράκης Μ., Λαμεράκης Γ., Μαρκαντωνάκης Ν., Μαυρατζάς Μ., Μοδάσηδες, Μουμιτζής Ι., Μουσουρούς Μ., Μουσταφάκη Αφού, Μυλωνάκηδες, Ορφανουδάκηδες, Πετυχάκηδες, Σαουνάσηδες, Σελιανάκης Β., Σκορδύληδες, Σκουλούδης Μ., Σταθάκης Ν., Σωτήρχος Ν., Τζιφάκης, Τσιριντάνης Δ., Τσιτσικιάκης Χ., Φραγκιάς Ε., Χαμαράκης Ε., Χατζημπεκυράκης Τ., Χοτζάκης Φ. Η παγκόσμια οικονομική κρίση του 1929 και η χρεοκοπία του ελληνικού κράτους, το 1932, προκάλεσαν αλυσιδωτές χρεοκοπίες και στους Ρεθιμιώτες μεγαλεμπόρους, ενώ δεν έλειψαν και οι περιπτώσεις αυτοκτονιών.

Τρομοκρατημένοι και εξαθλιωμένοι στο πλακάδο της Προκυμίας. Στα σκαλιά της Αποβάθρας και στο πλακάδο της Προκυμίας διαδραματίστηκαν, κατά την τρίτη δεκαετία του 20ού αιώνα, σκηνές ατελείωτου πόνου. Στις αρχές Αυγούστου του 1922 έφτασαν οι πρώτοι 170 πρόσφυγες που είχαν αναχωρήσει από τον Πόντο λίγο πριν την Καταστροφή. Ακολούθησε, στα τέλη Σεπτεμβρίου, το υπερκωάνειο «Πατρίς» με άλλους 2.800, ενώ, τον Οκτώβριο του 1924, με την ανταλλαγή των πληθυσμών, έφτασαν με το πλοίο «Αντιγόνη» 400 ανταλλαγέντες και τον Δεκέμβριο άλλοι 1.200. Άλλοι 900 πρόσφυγες, οι οποίοι ήρθαν από το Ικόνιο τον Φεβρουάριο του 1925 με το πλοίο «Σπέτσει», αναχώρησαν οδικά για το Ηράκλειο. Το πρώτο πιάτο φαγητού και η πρώτη κουβέρτα προσφέρθηκε σε όλους από τις κυρίες του Λυκείου των Ελληνίδων και του Συλλόγου Κυριών Ρεθύμνης. Άλλοι 3.500 ήταν και οι Ρεθύμνιοι μουσουλμάνοι που προσφυγοποιήθηκαν αναγκαστικά στη συνέχεια, μετοικώντας στα μικρασιατικά παράλια.

Λιμάνι: η «μάνα» του ρεθιμιωτικού τρόμου I. Στις πλάκες του βενετοϊταλικού λιμανιού σημειώθηκαν μερικές από τις τρομακτικότερες σκηνές στην ιστορία του Ρεθύμνου. Από εδώ αναχωρούσαν, κατά τη Βενετοκρατία, για την αγκαρεία της θάλασσας, οι «κατεργάρηδες», οι κληρωνόμενοι, δηλαδή, ως κωπηλάτες στις γαλέρες (< μεσαιων. κάτεργον = μεγάλο πλοίο). Από αυτούς, ελάχιστοι επέστρεφαν, και μάλιστα υγιείς. Κι ακόμα, στις 10 Οκτωβρίου 1646, μετά την εισβολή των οθωμανικών στρατευμάτων στην πόλη, εξαπολύθηκε εδώ γενικευμένη σφαγή. Εκατοντάδες Ρεθιμιώτες, στους οποίους είχε προαναγγελθεί ότι η είσοδος στη Φορτέτζα ήταν απαγορευμένη, κατέρφυναν στο λιμάνι, προσπαθώντας να βρουν μια θέση στα λιγοστά πλεούμενα που ελλιμενίζονταν ακόμη εδώ. Τα οθωμανικά στρατεύματα, όμως, τους πρόλαβαν κι επακολούθησε γενικευμένη σφαγή. Οι λίγοι Ρεθιμιώτες που σώθηκαν, αναζήτησαν τη σωτηρία τους στο φρούριο, η ανατολική πύλη του οποίου ανοίγει, τελικά, για λίγο και γι' αυτούς.

Τελειώνοντας για σήμερα θα παρακαλούσα να σημειώσετε στο ημερολόγιό σας τρεις εκδηλώσεις των «Ημερών Ρεθύμνου 2018», που είναι πιθανόν να σας ενδιαφέρουν: • Τη Δευτέρα 8 Οκτωβρίου στις 6.00 μ.μ., με αφηρητή την πλατεία του Αγνώστου Στρατιώτη, θα πραγματοποιήσουμε την ξενάγηση «**Ανιχνεύοντας τη ρεθιμιωτική διατροφική ιστορία**». Αμέσως μετά, στις 7.00, θα γίνει στην Αποβάθρα, μπροστά στο Παλιό Λιμάνι, η παρουσίαση του βιβλίου μας «**Η τροφή του Ρεθύμνου. Διατροφικές συνήθειες και γευστικά μνήμης**». Θα το παρουσιάσουν η αρχαιολόγος-ιστορική της ελληνικής διατροφής **Μαρίαννα Καβρούλακη** και η ιδιοκτήτρια του εστιατορίου «Αυλή» **Κατερίνα Ξεκάλου**. Η εκδήλωση θα κλείσει με την προβολή μου «Τα παραλείπομενα του βιβλίου *Η Τροφή του Ρεθύμνου*». Αν ο καιρός είναι κακός, η εκδήλωση θα πραγματοποιηθεί στο Σπίτι του Πολιτισμού. • Το Σάββατο 13 Οκτωβρίου στις 7.00 μ.μ. θα πραγματοποιήσουμε την εκδήλωση «**Μια βραδιά στο Σχολείο της κυρίας Αμαλίας**». Ομιλητές θα είναι ο υπογραφομένος, η **Κατερίνα Τσακάλη** και η **Εύα Περπυράκη**. Κατά τη διάρκεια των ομιλιών θα υπάρχει προβολή διαφανειών από την εξηντάχρονη ιστορία του Σχολείου. • Τέλος, τη Δευτέρα 22 Οκτωβρίου στις 6.00 μ.μ., με αφηρητή και πάλι την πλατεία του Αγνώστου Στρατιώτη, θα εμψυχώσουμε μια νέα ιστορική περιήγηση, με τον τίτλο «**Ψηφίδες από την ιστορία του ρεθιμιωτικού χιούμορ**». Θα ακολουθήσει στις 7.30 μ.μ. προβολή και ανάγνωση ιστορικών ανεκδότων στο Ιστορικό και Λαογραφικό Μουσείο Ρεθύμνης. Σε περίπτωση κακοκαιρίας η ξενάγηση θα πραγματοποιηθεί σε χρόνο που θα ανακοινωθεί στα ΜΜΕ ενώ η εκδήλωση θα πραγματοποιηθεί κανονικά στο Μουσείο. Θα είναι χαρά μας να σας έχουμε κοντά μας, όχι μόνο για να παρακολουθήσετε τις εκδηλώσεις αυτές, όπως και όλες των «Ημερών Ρεθύμνου 2018», αλλά και για να τις εμπλουτίσετε με τις δικές σας εμπειρίες.

* Ο Χάρης Στρατιδάκης είναι Δρ Παιδαγωγικής-Ιστορικός Ερευνητής-Συγγραφέας stharris@yahoo.gr, 2831055031